

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 5

1. února 2015

Cena: 8 Kč

V písecké farnosti vznikl domácí hospic Athelas

Milí přátelé, sestry a bratři.

Je velmi příjemné, že můžeme téměř po roce, kdy byly v naší společnosti vedeny emocionální diskuse o církevních restitucích a zbohatlické církvi, přinést dobrou zprávu o tom, že v naší církvi vznikl první hospic, zaměřený na poskytování služeb v rodinách a domovech našich budoucích klientů.

Ráda bych vám představila nově vzniklý domácí hospic, který od ledna v plzeňské diecézi funguje. Jeho domovem se stala husitská fara v Písku a od samého začátku jej provází podpora mnohých lidí z naší církve, za což děkujeme. Naším největším přáním je přinášet lidem v terminálním stádiu a jejich rodinám důstojnou

lékařskou, zdravotnickou, sociální a především křesťanskou pomoc. Posláním hospicové péče je zajištění paliativní péče, tedy že pacient nebude trpět nesnesitelnou bolestí.

Hospicový tým tvoří dva lékaři (s atestací ze všeobecného lékařství a s atestací onkologickou), tři zdravotní sestry, sociální pracovníce, dvě ošetřovatelky, psychoterapeut, duchovní naší církve ve spolupráci s duchovními jiných vyznání a dvě desítky dobrovolníků. Služba, kterou poskytujeme, je k dispozici sedm dní v týdnu, 24 hodin denně do pětadvaceti kilometrů od Písku.

Kromě přímé hospicové péče nabízíme bezplatné sociální poradenství rodinám nemocných i všem, kteří mají zájem o pomoc v těžkých sociálních podmínkách. Poradenství je určeno všem, kteří hledají informace, kontakty, podporu a doprovázení při rozhodování, zda pečovat o umírajícího v domácím prostředí, nebo při přímé péči o nevládně

Pokračování na str. 3

Syrský večer na Lipové

Před Vánoce jsme se mohli díky pohostinnosti naší církve v Brně setkat v kulturním centru Lipová. Tématem setkání bylo navození diskuse a vzájemná výměna názorů a zkušeností stran Sýrie.

Troufám si tvrdit, že šlo o ojedinělou událost v našem regionu, která se celou dobu nesla ve velmi přátelské atmosféře. Součástí programu byly prezentace zkušeností obou stran, české i syrské. Na večeru jsem představila svoji výstavu fotek z Palmyry (pod názvem *Sýrie: Po stopách královny Zenobie*) a další fotografie z mých dřívějších cest po Sýrii. Večerem nás provázel pan biskup Dovala a kazatelka Silvia Kamanová. Pan George se podělil o svůj příběh, jakési memento nedobrovolného přesídlení. To vše ilustroval fotografiemi rodného města a fotkami předků. Celý večer byl korunován ochutnávkou skvělé syrské kuchyně a ukázkou syrských tanců. Jsem ráda, že jsem se mohla této aktivitu účastnit a přispět svým pohledem na toto v současnosti velmi diskutované téma. Děkuji panu biskupovi a paní kazatelce za podporu a organizaci celého setkání, umožnění diskuse. A jen dodám, že tak skvělé kebbeh jsem již řadu let nejedla. Za nás za všechny tedy děkuji a přeji vše dobré.

Hana Moualla

80 let náboženské obce ve Zlíně

Náboženská obec ve Zlíně srdečně zve na slavnostní odpoledne k 80. výročí svého založení, které pořádá v neděli 15. února v evangelickém kostele ve Zlíně.

Program:

- 14 h, velký sál: slavnostní bohoslužby slouží brněnský biskup Mgr. Juraj Jordán Dovala
- 15,30 h, velký sál: koncert Komorního sdružení pro duchovní hudbu Ostrava, řídí Zdeněk Kovalčík a Pavla Dědičová (zazní mj. skladby autorů z NO Zlín: Radany Váňové, Václava Kovalčíka, písně na texty Zdeňka Svobody)
- 17 h, malý sál: Pankáč v kostele, autorské čtení z nové knihy br. biskupa J. J. Dovaly

Doprovodný program: výstavka z dějin NO, knih našich autorů, historických praporů. Občerstvení (nejen) z farní kuchyně zajištěno. **kw**

Svoboda slova není bezbřehá

Milí čtenáři, v souvislosti s dnem posledních týdnů jsme oslovili známého arabistu a odborníka na islámskou problematiku, pracovníka Orientálního ústavu Akademie věd ČR Bronislava Ostřanského. Zabývá se islámem, zejména mystikou a lidovou religiozitou, v obecnějším rámci pak středověkým myšlením a kulturou islámských zemí. Vzhledem k obsáhlosti tématu, ke kterému se dr. Ostřanský vyjadřuje, a omezené kapacitě našeho týdeníku, přineseme druhou část rozhovoru v dalším čísle.

Neústupnost v principech, na nichž spočívá naše evropská kultura a zároveň nepřilíživý respekt k hodnotám, které ctí muslimové. Tak bych definovala náš evropský problém se zde žijící muslimskou komunitou... samozřejmě, za doprovodné existence patologických jevů, kterých jsme byli svědky před nedávnou dobou. Jak v tomto směru vnímáte budoucí perspektivy soužití?

Na úvod bych chtěl říci, že hodnoty, které Evropané sdílejí, není třeba opouštět či přehodnocovat. Muslimové neočekávají, že by se

měli lidé v Evropě vzdát svých hodnot. Něco takového patří k onomu běžnému strašení, které produkuje protiislámské aktivisty.

Obávám se jen, že perspektivy soužití budou záviset hodně na tom, jak se budou muslimové i nemuslimové snažit celou záležitost věcně vnímat... Tragická událost, ke které došlo ve Francii, vyvolá pochopitelně silný odpor a vymezování se vůči muslimům, a to postihne i ty, kteří se od atentátníků naprosto distancují, kteří je považují za zločince, kteří nejsou hodni

Pokračování na str. 3

Chanuka a Vánoce ve Svaté zemi

Koncem minulého roku jsme se díky mému muži vydali na Vánoce do Svaté země. Bylo to proto, že židovský svátek Chanuka a Vánoce se setkaly v roce 2014 v jednom čase. Nesmím zapomenout, že jsem mohla svého muže doprovázet, a zažít tak překrásné dny ve Svaté zemi v tomto pozeňnaném čase díky povolení bratra biskupa.

Už dávno nejsem poutníkem ve Svaté zemi; je mi druhým domovem, kam se těším a po němž se mi stýská. Nejen po zemi, ale i po lidech, které zde máme a jsou našimi přáteli. Proto si také vážím daru, že mohu na tuto zemi nahlížet z mnoha úhlů a poznávat ji skrze tamní život. Privítal nás Jeruzalém, který je je ve světle chanukových světel městem zázraků. Přiletěli jsme v den, kdy se

ravy. Ochutnali jsem také úžasné, různě zdobené přeslaské koblihy sufganot, které jsou symbolem svátků. Poslední dny rozsvěcení chanukových světel jsme trávili v ortodoxní čtvrti Mea Šearim, kde jakoby se zastavil čas. Ten den se před setměním scházelo u Západní zdi množství lidí, aby byli přítomni slavnostnímu zapálení poslední svíce a radosti nad svátkem, který symbolizuje zázrak a zároveň příslib Hospodinova milosrdenství a pomoci. Světla chanukového svícnu se zaplnila, aby se vzápětí rozsvítilo světlo Betlémské. Naše cesta tedy vedla do Betléma, města narození Páně. Město znám, tentokrát bylo slavnostně vyzdobené. Přes vesnici Bajt Džalá jsme se dostali na náměs-

je, takže se pohybujete pod lešením a prkny, zakrytými sloupy, na které lidé z celého světa piší svoje vzkazy. Katolický prostor chrámu se připravoval na sváteční půlnoční mši, která je dlouho dopředu vyprodaná. Nám se podařilo projít oba chrámy, projít k Mléčné jeskyni a přitom si s mnoha arabskými křesťany popřát

Propojila se nám tak v tomto čase všechna tři náboženství - v podobě, která by měla být v souladu a toleranci.

Merry Christmas. Mezitím se samozřejmě a přirozeně pohybuje většinové muslimské obyvatelstvo Betléma. V poledne zaznívá z blízké mešity modlitba imáma a muslimové se sklánějí ke svým modlitbám. Propojila se nám tak v tomto čase všechna tři náboženství - v podobě, která by měla být v souladu a toleranci, a věřte tomu, že v Izraeli tak tomu je více, než jak často ukazují média. Vnímám poslední dobou, jak se stále více lidí snaží, aby tolerovali své spoluobčany, kteří třeba Boha nazývají jinak a jinak ho vyznávají.

Více si můžete přečíst v časopise pražské diecéze Husita, kde popisujeme naši neplánovanou cestu k Samaritanům - nejstarší náboženské sektě na světě. Prožili jsme s manželem nejkrásnější Vánoce a děkujeme za ně. A tak se snad prostřednictvím fotografií (též na webu církve - pozn. redakce) alespoň na chvilku přeneste do Svaté země, promodlené, posvátné a tolik zkoušené. Na druhou stranu plně úžasných lidí a Hospodinova požehnání. A na závěr obvyklý pozdrav: „PŘÍŠTÍ ROK V JERUZALÉMĚ.“

Eva Cudlínová, foto: Karel Cudlín

zapalovala druhá svíce, a tak se všude rozsvěcovala den ode dne světla po celém městě. Lidé a děti se každý den obdarovávali malými dárky a všude kolem nás byla radostná atmosféra svátků s vřelými pozd-

ti Jesliček. Tady jsme čekali na průvod skautů, kteří přicházejí k Chrámu narození. Uvnitř chrámu stála předlouhá fronta do Jeskyně zrození. Chrámová loď, která patří pravoslavné církvi, se v současné době opravu-

Životní prostředí vyhladilo velmoc

Téměř dva tisíce let ovládala Asyrská říše Blízký východ. Asi před dvěma tisíci sedmi sty lety se tato velmoc mezi severním Irákem a Sýrií (tedy na území, které dnes ovládá Islámský stát) sama zhroutila kvůli vnitřním problémům. Pak ji ovládli Chetitě (sídlící v dnešním Turecku) a Babylóňané (dnešní Irák). Její náhlé zhroutění bylo důsledkem přelidnění a sucha. Tato zjištění turecko-amerického badatelského týmu vyvolávají starosti zejména v Izraeli, který je v mezinárodním seznamu přelidněných zemí na druhém místě mezi Singapurem a Kuvajtem. Zároveň má kvůli změně podnebí v celé oblasti narůstat sucho. Adam Schneider z Kalifornské univerzity v San Diegu a Selim Adali z univerzity v Istanbulu tvrdí, že poprvé zjištěli souvislost mezi změnou klimatu a zánikem supervelmocí. Své tvrzení zveřejnili v časopise Climatic Change s výrokem krále Sancheriba (či Sinacheriba) v titulku: „Nepřivezli žádnou sklizeň“. V roce 701 př. Kr., za krále Chizkijáše, vypuklo v Judeji protiasyrské povstání podporované Egyptem a Babylónií. Sancherib přitáhl a oblehl Jeruzalém, jehož bezpečí tvořil krom hradeb též dodnes z Chizkijášových časů zachovaný podzemní vodní tunel. Asyrský král však nic nepořídil, protože se musel vrátit domů kvůli povstání v Ninive ... Badatelé tvrdí, že se hospodářství zhroutilo kvůli pětiletému suchu a přelidnění a že občanské války značně oslabily vládní systém, takže se velmoc stala kořistí jiných národů. Ninive dobyli v roce 612 př. Kr. Babylóňané a Midjanci. Mimochodem, v někdejší asyrském hlavním městě Ninive před nedávnem Islámský stát rozbořil hrob biblického proroka Jonáše. Mezi katastrofou, k níž došlo před téměř třemi tisíci lety, a situací na území ovládaném dnes Islámským státem můžeme zjistit obdobné prvky: Chronický nedostatek vody a skutečnost, že zajišťování životních potřeb lidí z přelidněných zničených měst se hroutí kvůli vnitřním válkám a velkému přílivu uprchlíků.

Objev prastaré pevnosti v pevnosti

Dějiny se opakují. V důkladně opevněné izraelské vesnici Netiv ha-Asara, kde je též izraelský vojenský tábor těsně přiléhající k plotu oddělujícímu Pásmo Gazy, odkryli archeologové dva tisíce pět set let starou, pravděpodobně perskou pevnost. Sloužila jako bašta proti oddílům Alexandra Velikého. Ve výkopu náhodně objeveném při stavebních pracích se našly i hroty šípů a kopí z bronzu a železa. V jednom skladovacího prostoru došlo k objevu kamenných pecí a též amfor na víno a olivový olej. Pevná budova věže odkrytá uprostřed staré osady je dokladem, že se zde jednalo o dávné obranné sídliště. Dnešní Netiv ha-Asara leží ve vzdálenosti deseti kilometrů od města Gazy a stejně daleko od izraelského města Aškelonu; byla tedy jednou z řady pevností podél středomořského pobřeží. Podle sdělení pracovnice Památkového úřadu dr. Jael Abadiové-Riceové, která odpovídá za tyto vykopávky, došlo k násilnému zničení perské pevnosti ve čtvrtém století před Kristem, když ji dobyl Alexandr Veliký. Nového osídlení a přestavby se osada dočkala teprve o tisíc let později – v byzantské době. Před dvěma tisíci pěti sty lety spolu na tomto území bojovali Peršané s Řeky – dnes zase Arabové (Palestinci) s Izraelci. Změnily se jenom zbraně...

© Ulrich W. Sahn, přeložila Ivana Kultová, www.wilberforce.cz

Z kazatelského plánu

Čtvrtá neděle po Zjevení Páně

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka.

ŽALM 113,5-7

První čtení: Deuteronomium 18,15-20

Tužby pro dobu po Zjevení:

1. Abychom Pána Ježíše slovy vyznávali i životem následovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom Božímu slovu pozorně naslouchali a ve skutek je uváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, celý vesmír prostupuješ svou přítomností a zjevuješ, že tvůj Syn je Spasitel světa. Prosíme tě, zahoj rány, které působíme tvému stvoření! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 8,1b-13

Evangelium: Marek 1,21-28

Verš k obětování: Žalm 111,10

Verše k požehnání: Žalm 31,17-18

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti, že nám ve svaté večeri zjednáš přístup k tajemství tvé lásky. Proměň naše životy, ať vydávají svědectví, že ani v dnešním světě nepřestáváš konat zázraky! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 11, 75, 95, 173, 177

Přijímejte jeden druhého

„Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.“ Tato slova apoštola Pavla z Ř 15,7 jsou výročním heslem pro letošní rok 2015 – jako již jednou v roce 1871. Jednota mezi Božími dětmi – to je to, co si přeje náš Otec v nebesích. Možná je daleko více „Otcem“, „Tatínkem“, než si někdy představujeme. Neočekává od svých dětí pravověrnost, věrnost vyznání, vázanost tradicí či teologicky pronikavý pohled, také ne náboženskou horlivost, extatické emoce nebo hektickou sociální angažovanost – nýbrž docela prostě to, abychom mezi sebou neměli sváry. Když Ježíš cítil, že se jeho život chýlí k závěru, předstoupil před svého Otce a ve své takzvané velekněžské modlitbě výborně shrnul to, co je z jeho hlediska podstatné. Rozhodující prosbou přitom bylo, aby „všichni byli jedno!“ Přečtěte si někdy v Janově evangeliu kapitolu 17.

Pavel na tuto Ježíšovu prosbu navazuje a píše sboru v Římě: „Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzi stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista“ (Ř15n.). Z toho pak vyvozuje praktický závěr: „Proto – z toho důvodu – přijímejte jeden druhého...“ – a to nikoli prostě jen tak,

jak to odpovídá vašemu pojetí snášenlivosti nebo podle vašich společensky platných měřítek, nýbrž: „Tak, jako vás přijal Mesiáš!“ Měřítka pro to, jak se máme navzájem přijímat, vysvětluje apoštol v následujících slovech, respektive dává nám konkrétní příklady, jak se to stalo, že nás Mesiáš přijal. Nápadné přitom je, že Pavel zachovává rozdíl mezi „Židy“ a „nežidy“. Ve verši 8. píše o „obřízce“ – o židech. Verš 9. začíná slovy: „a pohanské národy...“ To, co činí Kristus a jak to činí, je vždy zakotveno v rádech, které stanovil Bůh. Když Bůh z chaosu, jímž začíná zpráva o stvoření, učinil řád, stanovil rozdíly mezi světlým a temným, horním a dolním, mokrym a suchým. Později rozlišil časy a časové body, až pak učinil rozdíl mezi mužem a ženou. Když se člověk nadále bouřil proti Stvořiteli, stanovil Bůh rozdíly mezi národy a jazyky, až k rozhodujícímu rozdílu mezi Izraelem a národy nežidovskými. Tyto rozdíly udávají ráz Bible...

Platí to i pro rozdíl mezi Izraelem a nežidy. Pavel si zde v listě Římanům 15 všímá dokonce rozdílu v tom, jak jsou Židé a nežidé ospravedlněni, jak získávají vztah s Bohem: „Kristus se stal služebníkem židů, aby ukázal Boží věrnost a potvrdil sliby dané

otcům...“ (v. 8.). Bůh zachránil Izrael, protože se k tomu zavázal svým Slovem. U pohanů, u nežidů je naproti tomu Boží přízeň výlučně a ryze neomezeným slitováním (v. 9.). Tak co je „lepší“, být Židem či nežidem? – Já to nevím! Ovšemže je krásné, že se Bůh prostřednictvím biblických proroků zavázal židovskému lidu a že to platí po celá tisíciletí... Ale na druhé straně – není mnohem krásnější, když nás Bůh miluje ne proto, že se k tomu zavázal, nýbrž prostě jen tak, protože to tak zrovna chce? V Ř 15 každopádně věnuje Pavel vykoupění Židů jeden verš, kdežto radosti z vykoupění nežidovských národů verše tři. Působí to až skoro takovým dojmem, jako by mu bylo přímo zatěžko svou vlastní radost nad tím, jak se židovský Mesiáš ujal nežidů, držet na uzdě. Nuže: Bůh se nás ujal tím že stanovil rozdíly. Jsou nástrojem, jehož prostřednictvím se zjevuje, působí v dějinách, dává nám úkoly a obdarování a nakonec vykoupí celé stvoření... Rozdíl mezi Izraelem a národy je právě tak málo „rozdílem hodnot“ jako rozdíl mezi ženou a mužem. Jsou to rozdíly bytostné a funkční, někdy těžko pochopitelné, ne vždy snadno přijatelné, ale vždy zajímavé. Totéž platí ostatně pro rozdíly mezi mentalitami, charakteristikami, vkusem, nadáním...

J. Gerloff

(Přeložila Ivana Kultová)

Nad Písmem

CO JE TI DO NÁS?

Mk 1,21-28

„Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“

Mk 1,24-25

Když jsem psal řádky této postily, prožívali jsme se svými sbory a rodinami radost vánočních svátků. Svátky jsou mimořádné. Mimo jiné i v tom, že cokoli by nám mělo jejich atmosféru narušit, snažíme se alespoň na pár dní ze své mysli vytěsnit. Mnoho lidí právě Vánoce vnímá jako oázu klidu uprostřed uspěchaného života, kdy každý může být na pár dní svým páнем a dopřát si to, co hrdlo i ego ráčí. „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský, dej nám pokoj! A co je nám po tobě?“ jistě by leckdo poznamenal pod stromkem s dárky koupenými za nekřesťanské peníze, aniž by tušil, že tak vlastně oslavuje jeho narozeniny. Nechci být špatným prorokem, ale ani zvýšená účast na „půlnočních“ na tom nic nemění. Když se člověk cítí blahobytně, nejvíce odmítá, cokoli jej přesahuje.

Nyní, když řádky o Vánocích napsané čteme, jsme již s odstupem několika týdnů opět zcela pohlceni všedními dny a jejich starostmi. A najednou je vše jinak. Těžkosti, se kterými si nevíme rady, se kolem nás kupí a my netušíme, jak z jejich bludného kruhu ven. Pomoc hledáme u druhých lidí; v lepším případě u blízkých, v horším v ordinacích lékařů. Ano, s mnoha starostmi, které život přináší, si rady nevíme. Co si tedy právě nyní, když dárky už jsou dávno uloženy v poličkách a stromeček vyhozený na ulici, položit otázku dnešního evangelia: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský?“ Není to od věci, byť ji v Markově textu vyslovuje člověk posedlý zlým,

nečistým duchem. Je tu velká spojitost mezi tímto prastarým vyprávěním a příběhy našich současných životů. Posedlost, to byl totiž velký problém doby Ježíšovy, patřící do oné kategorie neřešitelných. A právě této bolesti, tváří v tvář, staví se Ježíš jako protivník v synagoze v Kafarnaum. V samotném centru počátků jeho veřejné činnosti. Mocně promluví Pán nejen do života posedlého, ale také všech, kdo se stali svědky oné nevšední události. Přítomní žasnou nejen nad tím, že z Ježíšových úst vychází nové učení plné moci. Navzdory tomu, že Ježíš byl tehdy ještě veřejnosti takřka neznámý a bere si slovo při bohoslužbě přesně tak, jak mu velelo právo tehdejšího obyčej. V synagoze nezní v tu chvíli toliko poučky rabinů (ostatně, proti jejich moudrosti nelze nic namítat). Zní Slovo, které má moc. Moc, která je při díle. Moc tvořící nové. Moc postavit se nečistému duchu, snad v tu chvíli vystupujícímu jako ztělesnění všeho Zla. Slovem i činem, které pojí se v jedno mocí Svatého Božího, Ježíš dokládá, že má co nabídnout všem, kteří jej do té chvíle měli jen za tuctového nazaretského tesaře; všem, kteří si třeba při jeho vystoupení pod vousy zamumlali totéž, co nečistý duch vykřikl. Má co nabídnout komukoli, kdo si i dnes bohorovně říká „co je mi do nějakého Ježíše,

křesťanství, nějaké církve, náboženství a co jemu je po mně?“

Událost v Kafarnaum je především velkou Ježíšovou nabídkou. Zkus mi dát ve svém životě trochu místa a i za tebe a s tebou budu bojovat tvůj osobní boj tvého života. I tobě dám Přímiluvce, Ducha Pravdy, který vždy a všude bude nad tvým životem držet rozhodující slovo. Slovo Otce, plné milosti a Pravdy. Ale také lásky a naděje. I tobě nabízím cestu, když lidské cesty končí. Nadějí, když ta lidská pohasíná, zastání ve chvíli ohrožení. Vítězství nad tím, co tě trápí nejvíce. Nad smrtí a tím, co k ní vede. I tobě nabízím možnost kdykoli se ke mně vrátit do bezpečí. Legendární britská hudební skupina Pink Floyd hledá odpověď na tuto odvěkou, mnohdy nenaplněnou potřebu bezpečí na svém nepřekonatelném albu The Dark Side of the Moon (Odvrácená strana měsíce). V písni Breathe in the Air David Gilmour zpívá: „Když se vracím domů, prochládlý a znavený, je dobré, když můžu ohrát své kosti u hřejivého ohně.“ (Text: Roger Waters) Píseň písni nazývá lásku žarem ohně, plamenem Hospodinovým. Síla a moc Ježíšova vystoupení v Kafarnaum je hlasem této lásky, hřejivé a zářící, byť si na svět rázi cestu mnohdy za dramatických okolností. Tedy, „co je ti do nás, Ježíši Nazaretský?“ Víš, než si myslíte, milí čtenáři, sestry a bratři. Právě dnes. Amen.

Vladimír Hřaba

Pane Ježíši, tvé Slovo, tvá znamení, tvá láska jak hřejivý oheň touží prostoupit naše životy. A v ní ty sám.

Prosíme tě proto o dar tvého Ducha, abychom nepřeslechli tvůj hlas, tvé Slovo.

Ať cítíme hřejivost tvé dobroty.

Ať se nebojíme vyznat, že ty jsi Pán.

Spolu s Augustinem Aureliem: že ty jsi nám bliž než my sami sobě. Amen.

V písecké farnosti...

Pokračování ze str. 1

nemocné a umírající. Nabízíme pomoc a radu při osobním setkání v poradně či po telefonu, při hledání a plánování dalších kroků v péči o blízkého nevyčleňtelně nemocného člověka i o sebe, zkušenosti z péče o umírající, vysvětlení principů a možností domácí i lůžkové hospicové péče, předání kontaktů a případnou pomoc s žádostí do lůžkového hospice, kontakty na další poskytovatele sociálních a sociálnězdravotních služeb, informace o příspěvku na péči a pomoc při jeho vyplnění, informace o možnosti zapůjčení kompenzačních pomůcek pro péči v domácím prostředí.

Ze základních služeb, které mj. poskytujeme, jmenujme alespoň dvě:

- Terénní odlehčovací služby, které jsou určeny klientům, kteří jsou dlouhodobě nemocní nebo zdravotně postižení a jsou závislí na péči druhé osoby. Cílem této služby je umožnit pečující osobě nezbytný odpočinek. Naše ošetřovatelky zajistí u klienta veškerou základní péči o vlastní osobu a také kontakt se společenským prostředím (doprovod při vycházce, k lékaři, na úřad apod).

- Osobní asistence pro osoby se sníženou soběstačností. Tato služba umožňuje žít doma ve vlastní domácnosti životem, který se co nejvíce blíží tomu, který žil člověk v době před onemocněním.

Hospicová paliativní péče není hrazena žádnou zdravotní pojišťovnou (pilotní projekty, kde měly být některé hospice zčásti financovány z veřejného zdravotního pojištění, se bohužel nerealizují). I zde je vidět, jaké jsou priority politiků a společnosti, která přehlíží smrt takovou,

jaká je: často osamělá, plná strachu a bolesti. I přes těžkosti s financováním jsme se však rozhodli přidat se na stranu těch, kteří jen nelamentují, ale také konají.

Tímto bych ráda poděkovala za finanční pomoc především plzeňské diecézi a celé diecézní radě, náboženským obcím Písek, Mirovice, Kasejovice, Lnáře, Březnice, sestřám a bratřím z celé církve, kteří nám darovali prostředky na zakoupení lineárního dávkovače a dalšího vybavení. Stále nám však chybí peníze na kyslíkový koncentrátor, glukometry, kompenzační pomůcky a jiné.

Velmi vás prosím touto cestou o modlitby za naše dílo, za duchovní podporu a jakoukoliv finanční částku, která nám pomůže zlepšit a zkvalitnit poslední dny života nemocných.

Bližší informace ráda podám na emailu: stojdlova@hospic-pisek.cz.

Účet pro případné dary: 8491450001/5500.

Tuto informaci bych ráda uzavřela slovy mého oblíbeného autora Anselma Grüna: „*Tváří v tvář smrti můžeme klidně žít, se správným odstupem od věci. Naše práce, náš majetek, lidé kolem nás, všechno se relativizuje a dostává svou správnou míru. Žít spolu se smrtí znamená též žít vědomě, zcela v přítomném okamžiku; znamená to cítit, co život vlastně je: že to je nezasloužený Boží dar; který mu budeme muset vrátit. Přijme-li vědomě smrt, pak můžeme žít beze strachu a pochopíme něco z tajemství našeho života, že v naší slabosti dochází k dokonalosti Boží síla.*“

Milada Štojdlová
jáhenka,
vrchní sestra hospice Athelas,
www.hospic-pisek.cz

Můžete si přečíst JAK VZNIKLA BETANIE?

Pavla Váňová: Jak vznikla Betanie - křesťanská pomoc,
Brno 2014, 40 s.

K desátému výročí otevření **Domu důstojného stáří v Brně-Maloměřicích**, asi nejviditelnějšího výsledku práce občanského sdružení Betanie, které, ač formálně samostatnou organizací, je od počátku úzce svázáno s rozvojem diakonických aktivit brněnské diecéze po roce 1989, vydalo diecézní Tiskové středisko útlou brožuru z pera Pavly Váňové. Tato předsedkyně správní rady Betanie stála před lety u kolébky sdružení, a navíc jako renomovaná překladatelka přirozeně ovládá umění psaného slova; přesto ji očekával úkol ne docela snadný. Pisemnosti dokumentující celkem nedlouhou historii Betanie jsou totiž bohužel ztraceny a také nemálo z hlavních iniciátorů zrodu a rozvoje křesťanské pomoci, jak zní podtitul sdružení, je již v Pánu zesnulých.

Pavla Váňová však tato omezení přijala jako výzvu, ponořila se do vzpomínek vlastních a svých spolupracovníků a tuto živou materii oprostěnou téměř úplně od suché řeči faktů a dat zpracovala suverénní esejistickou formou do čtivého vyprávění o lidech, kteří skoro z ničeho vystavěli úctyhodné dílo pomoci bližním. Z toku textu se vynořují ti, kteří

počátečnímu nadšení bez valných zkušeností pomohli radou, předáním vlastních znalostí, ale i finančně: Zásadní tu jistě byla pomoc bavorských a saských evangelických diakonií, díky níž si v polovině 90. let Betanie vyzkoušela i charitativní pomoc při povodních. Z prvotního poměrně širokého záběru zájmů se však sdružení rychle koncentrovalo na poskytování terénních pečovatelských služeb, ze kterých brzy vyplynula potřeba stálého zařízení. Jako napínavý příběh líčí autorka peripetie, které vedly, opět s pomocí německých přátel, k realizaci stavby a provozu Domu důstojného stáří, jehož existence se zpočátku zdála jen nedostižnou utopií. Natožpak že by k němu o něco později přibyla ještě Villa Martha, domov pro demenční seniory, který vznikl adaptací někdejší fary v Hrušovanech u Brna. Poslední kapitoly se věnují pracovníkům obou pečovatelských domů, jejich obyvatelům a také příbuzným: Stručné a výstižné postřehy dávají čtenáři nahlédnout do zákulisí instituce, o jejíž ctihodnost se přičinili Eva Mádrová, Luděk Skála, Miloslava Skálová, Zdeněk Chládek, Vladka Burgetová, Jitka Bednářová...

A ovšem Pavla Váňová, která v povětivě snaze aspoň trochu prodloužit naši paměť připravila tento zdařilý výroční spis. **Marcel Sladkowski**

Sám sebe

Canský rabi vyprávěl: „V době mé mladosti, když jsem zahořel Boží láskou, myslel jsem, že obrátím k Bohu celý svět. Ale brzy jsem pochopil, že by stačilo, kdybych obrátil alespoň lidi z našeho města, a dlouho jsem se namáhal, ale nepovedlo se mi to. Tu jsem si uvědomil, že jsem si stanovil příliš nedosažitelný cíl, a snažil jsem se obrátit své příbuzné. A nakonec mi došlo, že musím dát do pořádku sám sebe, abych mohl v pravdě sloužit Bohu. Ale ani toto obrácení se mi ještě nepodařilo.“

(Z knihy Martina Bubera: Chasidská vyprávění, Kalich 2002)

Svoboda slova není bezbřehá

Pokračování rozhovoru ze str. 1

zaštitovat se islámem. Jenomže bohužel potom sami tito umírnění muslimové budou rukojmími v ruce těch několika fanaticů. Budou vlastně zaháněni do kouta, respektive budou nabízet podanou ruku, ale o tu ruku nikdo nebude stát. Tito lidé se pak budou radikalizovat, radikalizace bude plodit další zlo... roztočí se spirála nenávisti. To je jeden scénář.

Potom je zde ještě jiná perspektiva a to je řešení, které už dlouhá léta navrhuje řada odborníků. Jedná se o selektivní přístup. Rozlišovat. Nemáme tu jednu masu muslimů. Rozlišujeme mezi muslimy, kteří jsou

bezproblémoví a chtějí s námi žít, a těm je třeba ukázat, že jsou vítaným partnerem. Fanatikům a radikálům je třeba naproti tomu ukázat tvrdou ruku.

Má následující otázka vlastně souvisí s tou předešlou... Spisovatel Salman Rushdie v reakci na masakr v redakci Charlie Hebdo řekl, že právo na svobodu projevu musí být absolutní - jinak to není svoboda slova. Tomáš Halík naproti tomu tvrdí, že i tato svoboda má své hranice. Moje církve má zakotvenou přímo jako jednu ze svých zásad a pilířů svobodu svědomí. Vy sám jste pracoval jako redaktor časopisu Nový orient. Jak vnímáte

povahu svobody slova Vy?

Svoboda slova má své hranice a ty jsou v různých civilizacích různé. Záměrem se nyní často skloňuje muslimský přístup – tj. svoboda slova ano, ovšem nesmí dojít k odpadlictví, rouhání atd., jak sami muslimští učenci říkají: „svoboda v rámci šariatského ustanovení“ (a lidé, když to slyší, působí to jako červený hadr na býka; říkají, co je to potom za svobodu slova?!). – i my máme svobodu slova ohraničenou právním řádem. Spadá do toho všechno možné od pomluv, podněcování nenávisti, osvětimská lež apod. Svoboda slova tedy není bezbřehá a jak upozornil prof. Halík, přináší s sebou odpovědnost.

Bronislava Ostřanského se ptala Klára Břeňová

Kazatelský kurz olomoucké diecéze

- **Komu je kurz určen:** všem laikům z řad věřících Církve československé husitské (není podmínkou) a zvláště těm, kteří cítí povolání hlásat evangelium. Uplatnění: výpomoc duchovním v kazatelské či pastorační činnosti – jako dobrovolný kazatel či případně kazatel z povolání

- **Požadavky na frekventanta kurzu:** ukončené SŠ vzdělání (maturita) – možné udělit výjimku, doporučení od místního faráře nebo rady starších

- **Náplň kurzu:** 1) starozákonní a novozákonní teologie s důrazem na exegezi biblického textu, 2) praktická teologie zaměřená na homiletiku a liturgiku, 3) systematická teologie s přihlédnutím k současným etickým tématům, 4) vybrané kapitoly z církevních dějin v souvislostech ČČSH a její teologie

- **Forma kurzu:** 1x měsíčně zpravidla 3. sobotu v měsíci po dobu 2 let (celkem 20 setkání) – mimo letní měsíce, dopolední blok 8:45 – 12:00, odpolední blok 13:00 – 16:15

- **Místo konání:** zasedací místnost v 1. patře v sídle olomoucké diecéze, Žilinská 5, 779 00 Olomouc

- **Způsob zakončení:** 1) písemný referát v rozsahu 3-6 stran na zvolené téma z probíraných teologických okruhů, 2) praktická zkouška z kázání, 3) ústní komisionální zkouška; podmínkou připuštění ke zkoušce je alespoň 75% účast na jednotlivých seminářích/přednáškách. Absolvent kurzu obdrží osvědčení (certifikát), které je akceptované ostatními diecézemi ČČSH a dokládá odbornou způsobilost (tzv. teologické minimum) k výkonu kazatelské činnosti.

- **Poplatek:** pro členy ČČSH 500,- Kč za semestr (jedná se o příspěvek na materiály, literaturu, občerstvení apod.), platí se na celý rok (tj. 1000,- Kč). Uchazeči mohou požádat své NO, které je vysílají, o proplacení kurzovného. Nečlenové ČČSH 750,- Kč za semestr (tj. 1.500,- Kč na rok). Poplatek vybereme v hotovosti na prvním (únorovém) termínu kurzu.
- **Zahájení kurzu:** 21. 2. v 8:45 h. Bližší informace a přihláška ke stažení na www.husvsborolomouc.cz **J. Křivánek**

Neislámské zločiny ve jménu islámu

Odporné teroristické zločiny, spáchané islamistickými radikály v Paříži, odsoudily mimo jiné i muslimské autority, což je velice důležité. Muslimská unie v České republice označila tyto zločiny za neislámské. Podobně se vyjádřil i sám francouzský prezident Hollande. V redakci Charlie Hebdo vraždili fanatici, kteří prý nemají nic společného s islámem. Takoveto výroky vzbuzují nemalé rozpaky. **Jestliže zakulený terorista s kalašnikovem v ruce vykřikuje Alláhu akbar, jak se vyhnout myšlence, že jeho činy opravdu vycházejí z islámu? V opačném případě by se přece Alláha nedovolával!**

Ze strany muslimských autorit je jistě chvályhodné, že se distancují od zvěrstev páchaných ve jménu islámu. Zároveň je však známkou alibismu a myšlenkové pohodlnosti, když se zřekají spoluzodpovědnosti za zločiny, které mají islamisté na svědomí jak v Evropě, tak především na Blízkém východě, kde Islámský stát uřezává hlavy křesťanům a jezidům. Stačí jednoduše tyto neslýchané kruté zločiny prohlásit za neislámské a dát od nich ruce pryč?

Skutečnost je složitější. **Islamismus je nemyslitelný bez určitého výkla-**

du islámu. Právě zde je ohromná odpovědnost muslimských duchovních a představitelů náboženských škol. Dokud to budou oni, kdo v mešitách pracují s Koránem jako s návodem, jak nenávidět druhé lidi (židy, křesťany, bezvěrce, homosexuály atd.), nelze se divit, že svými následovníky manipulují, aby je přesvědčili, že proléváním krve těchto lidí oslavují Boha.

Islám to má těžší než křesťanství. Ježíš nebyl politik ani vojévůdce. Byl odsouzen a popraven. Apoštolům výslovně zakázal šířit víru násilím, když Petrovi řekl: „Vrať ten meč do pochvy. Kdo se meče chápá, mečem sejde!“ Kdežto Mohamed byl nejenom prorokem, ale i politikem a vojévůdcem. Budoval islám nejen jako náboženskou, ale i jako politickou a vojenskou sílu, která se nezřídka ani násilí. Dobývání Mekky se nedělo v rukavičkách. **To neznamená, že islám je výhradně náboženstvím války, chcete-li džihádu. Stejně tak může být i náboženstvím míru a pohostinnosti. Stačí, když vykladači Koránu budou více zdůrazňovat Mohamedovo poslání prorocké, jeho vnitřní život modlitby, jeho ochotu nechat se vést hlasem andě-**

la a skrze tento hlas naslouchat Bohu. Ten je Bohem slítočným a milosrdným, jak stojí psáno v úvodní súře Koránu, zvané Otvíratelka knihy. Muslimové věří, že Korán je nadiktovaný Bohem. Také křesťané přistupují k Bibli jako slovu Božímu, inspirovanému Duchem svatým.

Křesťanská exegeze se během staletí práce s textem dopracovala k poznání, že není možné vytrháváním jednotlivých výroků popírat smysl celku. Biblickou zvěst Ježíš geniálně shrnuje slovy: „*Miluj Hospodina, Boha svého, a bližního svého jako sebe samého.*“ A dále: „*Jak chcete, aby druzí jednali s vámi, tak i vy jednejte s nimi.*“

Jan Evangelista je ještě stručnější: „*Bůh je láska.*“ Tímto se poměřuje všechno ostatní, neboť láska k Bohu a bližnímu stojí na vrcholu hierarchie hodnot. **Až se ke stejnému způsobu exegeze dopracují i odpovědné muslimské autority a začnou šířit poselství o Bohu slítočném a milosrdném, bude ubývat i zločinů páchaných v Božím jménu.** Naopak bude přibývat těch, kteří si v Božím jménu dokáží navzájem odpouštět a pomáhat, přemáhat nenávist a strach a pracovat na smíření mezi lidmi různých národů, vyznání a kultur.

Lukáš Bujna

ZPRÁVY

Večer poezie v Písku

V prosinci 2014 Olga Nytrová a Michael Štojdl představili v klubovně Městské knihovny města Písku své nové básnické sbírky, vydané ve společné knize „Na zápraží duše“. Básník, výtvarník a emeritní vikář Michael Štojdl k veršům vytvořil také půvabné ilustrace. Autoři se při této milé příležitosti setkali s posluchači, kterým není básnická tvorba lhostejná ani v dnešním uspěchaném světě. „Poezie je pravda duše,“ prozradila ve svém meditativním zamýšlení zkušená spisovatelka, novinářka a vysokoškolská pedagožka Olga Nytrová. Michael Štojdl svěřil recitaci svých veršů své patnáctileté vnučce Elišce a mladému kazateli Vojtovi Pekáříkovi. Hudební doprovod zajistily flétnistky P. Holubová a E. Frčková ze ZUŠ Otakara Ševčíka. Autorské čtení zaujalo a sklídilo oprávněný obdiv a uznání. **red**

Výročí svěcení

50. výročí přijetí svátosti svěcení kněžstva vzpomíná Jiří Pravoslav Adámek, farář v Žatci. Svátost mu byla udělena světitelkem patriarchou Miroslavem Novákem, Zdeňkem Trtíkem, profesorem HF, a Zdeňkem Novákem, ředitelem koleje, dne 7. ledna 1965 v Husově sboru v Praze-Vršovicích. Toto výročí bude vzpomenuáno na sejití lounského vikariátu v Husově kapli v Žatci 10. února. (10. února 1965 byl bratr farář ustanoven do NO Doubrava na Těšínku.) **rst**

Jak na ekologickou výchovu

Ekologická sekce ČKA zve na besedu „Když lidé přemýšlejí o Jeho díle... Jak na ekologickou výchovu?“

(zkušenosti ze Svatého Jana pod Skalou)“. V úterý 10. února od 17.30 h v klášteře Emauzy, Výšehradská 49. Hostem večera bude RNDr. Helena Kobilhová z Botanického ústavu AV ČR. **JNe**

Přednáška na Vinohradech

Dne 11. února od 18 hodin proběhne ve vinohradském Husově sboru přednáška doc. ThDr. Jiřího Vogela, Th.D., na téma „Problém předurčení a viditelné církve podle Husova spisu O církvích“. Husův sbor na Vinohradech, Dykova 1, Farského sál – vchod z Dykovy ulice.

www.hs-vinohrady.cz;

www.facebook.com/ccshvinohrady

NO Vinohrady

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ POSEDLÉHO V KAFARNAUM

Seřad'te věty příběhu (Mk 21-28) do správného pořadí a získáte písmenka do tajenky.

1. Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagogy a učil. (U)
2. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: (M)
3. „Přišel jsi nás zahubit?“ (Í)
4. „Co to je? Nové učení plné moci.“ (O)
5. V jejich synagoze byl právě člověk, posedlý nečistým duchem. (E)
6. Ale Ježíš mu pohrozil: (L)
7. „Vím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ (P)
8. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. (Č)
9. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský?“ (N)
10. „Umlkni a vyjdi z něho!“ (N)
11. A pověst o něm se rychle rozšířila všude po celé galilejské krajině. (I)
12. Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. (Ě)
13. „I nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ (C)

Řešení z minulého čísla: Rybáři lidí.

Jana Krajčířiková

Poutník v bezčasí

Františka Bílka jako autora řezbářské a sochařské výzdoby našich sborů čtenářům jistě netřeba představovat. Jinou část jeho tvorby můžete obdivovat na výstavě „Poutník v bezčasí“ v Oblastní galerii Liberec. Výstava představuje řadu grafik a také několik plastik. Upozornit lze zejména na sochu s názvem „Obětovaný“ se zajímavým příběhem, o kterém se dozvíte na výstavě. Druhým důvodem, proč soše věnovat pozornost, je to, že se jedná o jednu z mála plastik, kterou Bílek vytvořil z bronzu. Výstava trvá do 22. února. **red**

Odrazy Velké války

Národní pedagogické muzeum a knihovna J. A. Komenského a Národní institut pro další vzdělávání zvou na konferenci „Odras 1. světové války ve škole a společnosti“. Konference při příležitosti 120. výročí narození humanisty Přemysla Pittra proběhne ve čtvrtek 19. února na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy (budova C, sál 081, Karmelitská 7, Praha 1). Program a přihlášku najdete na: www.pmjak.cz **red**

12 zastavení na Kampě

Až do 8. února můžete v pražském Museu Kampa zhlédnout výstavu ke stému výročí narození básníka a výtvarníka-experimentátora Jiřího Koláře. Jeden z našich nejznámějších umělců 20. stol. se nejprve věnoval literatuře, později se přiklonil k výtvarnému umění, v němž dosáhl evropského věhlasu. Rozvíjel řadu technik, kromě klasické koláže např. muchláž, antikoláž, chiasmáž aj. Technika muchláže vznikla tak, že Kolář zmačkal a zahodil rukopis básně. Zaujal ho nikoliv text, ale zmačkaný papír s písmem, který po vyhlazení posloužil jako materiál k výtvarné tvorbě. Řadu Kolářových děl odkoupila a městu Praha věnovala Meda Mládková. Na výstavě můžete kromě jiného zhlédnout i velmi netradiční cyklus 12 zastavení, zhotovený právě technikou muchláže z reprodukce staré grafiky. **red**

Nová témata, stará schémata - aktuální trendy v soudobém českém antisemitismu

• 12. února v 18 hodin, Maiselova 15, Praha 1, třetí patro.

Přednáška Zbyňka Taranta z Katedry blízkovýchodních studií na Západočeské univerzitě v Plzni věnovaná soudobým trendům na antisemitské scéně. Na rozdíl od zpráv o projevech antisemitismu, vydávaných například Federací židovských obcí, se Z. Tarant zaměří také na antropologickou a politologickou analýzu současného českého antisemitismu. Co tyto projevy napovídají o dění uvnitř scény samotné? Co se o antisemitech můžeme dozvědět z materiálů, které o sobě sami publikují? **red**

ZEKUMENY

K TERORISMU VE FRANCII

Společné prohlášení předsedů ČBK, ERC a FŽO k teroristickým útokům ve Francii

Střední atentát v Paříži na novináře satirického týdeníku Charlie Hebdo a hrůzné činy z následujících dní nás naplňují hlubokým smutkem a vyjadřujeme upřímnou soustrast rodinám obětí. Uvědomujeme si, že tyto činy jsou zoufalým vyústěním hlubších tendencí a bolestí současného dění ve světě.

V mnoha lidech mohou atentáty, jako je např. ten střední, vyvolat pocit, že je třeba jednat stejně radikálně, že již padla poslední hranice, poslední morální zábrana. Za této situace vyjadřujeme přesvědčení, že i přes hněv a bolest, které s sebou terorismus a extremismus přináší, je stále třeba trvat na základních principech otevřené společnosti. Především pak na svobodě projevu, na lidských právech, ale také na vzájemném respektu náboženství a kultur i na hledání cest společného soužití.

V Praze dne 10. ledna 2015

Za Českou biskupskou konferenci
předseda: kardinál Dominik Duka OP
Za Ekumenickou radu církví v ČR
předseda: Daniel Fajfr
Za Federaci židovských obcí v ČR
předseda: Petr Papoušek

Mgr. Sandra Silná, generální sekretářka ERC v ČR

EKUMENICKÁ STUDENTSKÁ SLAVNOST NA PRÁDLE

Již osmý ročník ekumenické studentské slavnosti proběhl v úterý 20. ledna v malostranském kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle. Bohoslužbu vedli zástupci z řad studentů teologických fakult a škol dle formuláře Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Na závěr bohoslužby zazněly pozdravy děkanů, ředitelů a zástupců teologických fakult, škol a institutů. Závěr setkání byl věnován diskusi o husovské problematice. Součástí bohoslužby bylo symbolické pití vody. Mottem a uvedením letošního Týdne modliteb za jednotu se totiž stal verš z Janova evangelia „Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ (J 4,7). Z úvodu bohoslužby: „Potřeba a touha po vodě je společná všem lidem. Bůh, který se v Kristu stal člověkem a vzdal se sám sebe, aby mohl mít účast na našem lidství, je schopen požádat samařskou ženu: „Dej mi napít!“ A tento Bůh nám vychází vstříc v Ježíši Kristu, který nabízí živou vodu: „Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.“ (J 4,14). Ježíšovo setkání se samařskou ženou nás zve, abychom okusili vodu z jiné studny a nabídli přítom také trochu z té vlastní. V rozmanitosti se všichni navzájem obohacujeme. Týden modliteb za jednotu křesťanů je výsadní příležitostí k modlitbě, setkání a dialogu. Je to doba, kdy můžeme odhalit bohatství a hodnoty přítomné ve druhém, od nás se odlišujícím člověku a prosit Boha o dar jednoty.“ **red**

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se konalo v pondělí 19. ledna v pražské Ječné ulici ve sboru Evangelické církve metodistické ekumenické setkání za účasti mnoha představitelů církví. Promluvou posloužil předseda Ekumenické komise pro Husovo jubileum biskup František Radkovský. Za naši církev se zúčastnil bratr patriarcha dr. Tomáš Butta. **red**

